

Gregor Podlogar *Portreti*

Indija

Ne bom se pobril po glavi,
zavil v oranžne rjuhe, hodil bos
in cingljaj z zvončki.
Ne bom se odpovedal sebi.
Ne bom se sprehajal po alejah,
polnih različnih bogov.
Ne bom se vozil po Budovi praznini.
Prepuštil jo bom njegovim učencem,
papirnatim razlagalcem in turistom.
Nikoli ne bom od tam.

Čeprav sem odprl lastna vrata,
skozi katera so prihajali in odhajali
vsi ljudje in bogovi, brez voznih redov.
Čeprav sem zaspal v točki ekstaze.
Skoznjo je pripeljal vlak,
prebil tišino Indijskega oceana,
me zaznamoval z izkušnjo smrti
in potonil v meglo nekje v Gudžeratu.

Potem, ko je šlo skozi mene dovolj pogledov,
sem se zaznal na prostranem nebu.
Rdeče sonce je zahajalo nad Tarsko puščavo,

po čilumu je spolzel slab čaras
in v daljavi se je razlegal glas molitve.

Zakaj se je rana takrat razširila?
Mogoče me je spet obiskala milina.
(Vendar ne tista z Ljubljanskega barja,
ko sem skupaj s prijateljskima
preplašil mlado srno
in smo potem vsi bolščali.)

Mogoče nisem dobro prisluhnil znamenjem,
ki so jih saduji puščali v obcestnih jarkih
in so jih krave prehitro prežvečile,
da bi dojel njihovo vsebino.

Mogoče sem si napačno razlagal.

Mogoče nisem vsega razumel.

Radžastan – gradovi v zraku

Indijo sem prvič videl iz zraka,
skozi okno letala Air India.
Brezglavo sem prestrašen blodil po letalu
in od stevardese zahteval,
naj mi takoj na zemljevidu pokaže, kje smo,
nad katero indijsko pokrajino letimo.
Ni nas znala locirati,
vendar sem slutil, da letim nad deželo kraljev.

Skoraj mesec dni potem, že poln zabavnih
dogodivščin z malega otoka Diuja,
sem prvič stopil na peščena tla davnine,
brez oddaljenih glasov, brez razuma.
Kot sufi, bi rekli prijatelji.

Nato je popolnoma neopazno orlov let
nekje v bližini Puškarja razprl začetek
sodobne pripovedke, ki se je izgubila skozi
sekvence krute, umazane zgodovine.
Pravzaprav jo je odnesel puščavski veter
in jo zdaj, skupaj z barvnim tobakom,
prežvekujejo mrki pakistanski cariniki.

Jaz, vesel kot sonce, in Sergej, čuden kot gora,
sva obiskala svetišče ob svetem jezeru

in se ujela v zanko evropskega snobizma,
 ki nama sicer lepo pristaja.
 Po zanimivem iniciacijskem obredu,
 za katerega sva veliko plačala
 lokalnemu oderuhu,
 sva se sprehodila skozi tempelj,
 skozi pokrajino živalskih drekov
 in brez besed namakala noge v svetost.
 Pristala sva v nelagodju, prikriti jezi.
 Še prideva, sem pomislil. In sva šla.
 In je ostal horizont radžastanske puščave
 nedotaknjen.

Pismo Primožu

Ne vem, zakaj me igranje Billa Frisella
spominja nate. Kot da bi mi glas njegove
kitare pripovedoval o tvoji samoti,
o tvoji nerazumljivi bolečini,
ki je ni, ker je dana samo tebi.

Ne vem, zakaj tudi mene vonj morja
odnaša na kraje prijetnih občutij,
na tisto odprtost v počutju,
ki pluje na odprtih morjih
in se le redko vrača nazaj v pristanišče.
Ne vem, zakaj ljubim morje.

Tam sva bila,
skrita vsak v svojem svetu,
postavljena pred obličje ljubljene.
Dve ribi, dve različni zgodbi,
ki sta odšli v tišino poletne noči.

Morje je nemo gledalo.
To ostane kot nedorečeno,
kot dalmatinsko sonce,
kot okus oliv, kot okus rdečega vina.

Tudi meni je blizu pastoralna ustaljenost;
 blago razpoloženje, brez turistov;
 ribiči na čolnih, branjevke na tržnici,
 vonj sveže zelenjave in sadja, vonj zelišč;
 kamnite hiše, okopane v soncu,
 v očeh bleda svetloba dneva.
 Klima, ki ustreza hlajenju nemirne glave.

Ko se vrnem s pomorskih potovanj,
 sem še vedno isti, brez drugega življenja,
 brez miru, ki mi ga daruje morje. Tako kot ti.
 Ostane mi samo še senca tistega, kar nisem.

Visoko pod Kureščkom

To je moj kraj. Včasih pridem sem, da bi srečal sebe.
Vendar ne iščem svoje mladostne podobe iz fotografije,
ki lovi zmaja na travniku. Ne iščem izgubljenega.
Iščem prostor miru, prostor pogledov.

Tukaj sem ponižen. Tukaj vem, da imam korenine.
Tukaj lahko opazujem deželo svojih prednikov.

Včasih pridem in grem. Včasih sedim ves popoldan
in poslušam Monteverdijeve madrigale skupaj s ptičjim petjem.
Potem grem s sklonjeno glavo mimo cerkvice.